

16 APRIL — AVOND

“Alzo waren zijn handen gewis, totdat de zon onderging.”—Exodus 17:12

Het gebed van Mozes was zo machtig dat alles ervan afhing. Door de smeekbeden van Mozes werd de vijand meer verslagen dan door het vechten van Jozua. Toch waren ze allebei nodig. Zo moeten ook in de strijd van de ziel kracht en vurigheid, vastberadenheid en toewijding, moed en hartstocht hun krachten bundelen. Dan komt alles goed. Je moet worstelen tegen je zonde. Maar het grootste deel van die worsteling moet alleen en in het verborgen met God gebeuren. Gebed houdt, zoals bij Mozes, het teken van het verbond omhoog voor de Heere. De staf was het teken dat God met Mozes werkte en het symbool van Gods regering over Israël. Leer, o biddende heilige, de belofte en de eed van God voor Hem omhoog te houden. De Heere kan Zijn eigen woorden niet loochenen. Houd de staf van de belofte omhoog en je krijgt wat je maar wilt.

Mozes werd moe, en toen hielpen zijn vrienden hem. Als je gebed ooit verslapt, laat dan het geloof de ene hand ondersteunen en de heilige hoop de andere. Dan zal het gebed, gezeten op de steen van Israël, de rots van onze zaligheid, volharden en overwinnen. Pas op voor moeheid in het gebed. Als Mozes dat voelde, wie kan het dan ontlopen? Het is veel makkelijker om in het openbaar tegen de zonde te vechten dan er in het verborgen tegen te bidden. Er is opgemerkt dat Jozua nooit moe werd van het vechten, maar Mozes wel van het bidden. Hoe geestelijker een bezigheid is, hoe moeilijker het voor vlees en bloed is om die vol te houden. Laten we daarom om bijzondere kracht roepen. En moge de Geest van God, Die onze zwakheden te hulp komt, zoals Hij Mozes hielp, ons net als hem in staat stellen om onze handen vast te houden “totdat de zon onderging”, totdat de avond van het leven voorbij is en we aankomen bij de opgang van een betere zon, in het land waar het gebed wordt opgeslokt door lofzang.

